

Οι εξισλαμισμοί των Ατζάρων και η μεγάλη επιστροφή (Συμεών Πηγαδουλιώτης)

[/ Πεμπτούσια](#)

Ενώ ο κόσμος πορεύεται «κατά την οδόν αυτού» ο Θεός εργάζεται με τρόπους που μόνο η πανσοφία του γνωρίζει για την επιστροφή των ανθρώπων και τη συμμετοχή τους στο μεγάλο δείπνο της Βασιλείας του. Η περίπτωση του λαού των Ατζάρων, που θα μας απασχολήσει ευθύς αμέσως, αποδεικνύει την αλήθεια μέσα από τα πράγματα.

Ας έλθουμε στα γεγονότα. Για ν' αντιληφθεί ο αναγνώστης περί τίνος πρόκειται μιλούμε για το λαό των Ατζάρων (Άτζιαρα) που κατοικεί στη Γεωργία, στα μέρη του Καυκάσου, προς τη μεριά του Ευξείνου Πόντου. Η περιοχή έχει στα δυτικά της τον Εύξεινο Πόντο, στα νότια συνορεύει με την Τουρκία και στα ανατολικά και βόρεια με τη Γεωργία, της οποίας αποτελεί σήμερα αυτόνομη περιοχή. Πρωτεύουσά της είναι η πόλη Μπατούμι (Βατούμ - Βαθύς Λιμνήν των αρχαίων) της οποίας ο πληθυσμός ανέρχεται στις 180 χιλιάδες. Ο πληθυσμός ολόκληρης της περιοχής συμποσούται σήμερα στις τετρακόσιες χιλιάδες. Η Ατζαρία είναι ορεινή ως επί το πλείστον και υπήρξε χριστιανική από τότε που ο απόστολος Ανδρέας ο πρωτόκλητος έριξε το σπόρο του ευαγγελίου κατά τις αποστολικές του περιοδείες. Από εκεί πέρασε κι ο απόστολος Σίμων ο Ζηλωτής. Επίσης στα χώματά της είναι θαμμένος ο απόστολος Ματθίας (χωριό Γκόνιο, παραλία του Ευξείνου Πόντου). Στον εκχριστιανισμό της περιοχής συνετέλεσε αποφασιστικά και η Αγία Νίνα (328 μ.Χ.). Στα βυζαντινά χρόνια αποτελούσε τμήμα της Αυτοκρατορίας και μάλιστα εκεί, στα Κόμανα, παρέδωσε το πνεύμα ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ενώ τον οδηγούσαν στην εξορία στην Πιτυούντα.

Ο Καύκασος. Πηγή: StartPoint.gr

Ποικίλες είναι οι περιπέτειες του λαού αυτού, αφού βρισκόταν στο στόχαστρο των Περσών, που γειτονεύουν με την περιοχή. Από τον 16ο αιώνα η Ατζαρία δεχόταν τις επιθέσεις των Οθωμανών Τούρκων. Οι τελευταίοι, μετά τη νίκη τους επί των Περσών κατέλαβαν μεγάλο τμήμα της νότιας και δυτικής Γεωργίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν η Ατζαρία, που έγινε τουρκική επαρχία. Για να κυριαρχήσουν μόνιμα στην περιοχή επιδόθηκαν, όπως συνήθιζαν, συστηματικά στο μαζικό εξισλαμισμό των κατοίκων, πράγμα που εντάθηκε κατά τις αρχές του 19ου αιώνα.

Ο Ζαχαρία Τσιτσινάτζε, βάσει διηγήσεως από ηλικιωμένο Ατζάρο, παραθέτει τα πιο κάτω στοιχεία για τον εξισλαμισμό των Ατζάρων:

«Στην Ατζαρία ο εξισλαμισμός αντιμετώπισε δυναμική αντίσταση. Πολλοί ηλικιωμένοι κι η πλειοψηφία των γυναικών επέμεναν στη χριστιανική πίστη κι ακόμα προκαλούσαν και συζητούσαν με τους Τούρκους μουλλάδες... Ο αριθμός τους ήταν μεγάλος. Στο τέλος ήρθε η διαταγή: Σύλληψη όλων των διαφωνούντων, βίαιος προσηλυτισμός κι εκτέλεση οποίου αντιστεκόταν. Ήδη όλοι όσοι πρόβαλλαν αντίσταση στο Ισλάμ είχαν φυλακιστεί. Τους οδήγησαν στη συνέχεια οι Τούρκοι στον ποταμό Ατσιαριστκάλι σ' ένα γεφύρι του 12ου αιώνας. Πάνω στο γεφύρι έστησαν αγχόνες και γκιλοτίνες. Έκοβαν τα κεφάλια των μαρτύρων κι έστειλαν τις άκρες των γλωσσών τους στον πασά, ενώ τα σώματά τους ρίχτηκαν στο

ποτάμι. Από το πολύ αίμα το ποτάμι είχε κοκκινίσει... Τα γεγονότα αυτά συνέβηκαν στα 1790. Αναφέρεται επίσης ότι τους έβαζαν να καταστρέφουν τα εικονίσματα στο ποτάμι Τσοροχισκάλι.

Αγχόνες και γκιλοτίνες στήθηκαν στα χωριά Ατσιαριστκάλι, Κέντα, Τσιάκβι, Χούλο, Ματσακέλα και Γκόνιο. Τα ντοκουμέντα που φυλάσσονται στο μουσείο Ατσιαλτσίχε περιγράφουν με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες τα μαρτύρια των χριστιανών της Ατζαρίας. Ζωντανούς τους έκοβαν στα τέσσερα. Τους κατάκοβαν σε κομμάτια με τα σπαθιά τους, τους έσκιζαν τις κοιλίες. Τους έψηναν ζωντανούς στη φωτιά. Τους τρυπούσαν με αναμμένες βέργες, τους έριχναν σε καζάνια με κοχλαστό νερό. Τους έχυναν καυτό μολύβι στο στόμα. Άλλους τους έριχναν σε λάκκους με ασβέστη. Η Εκκλησία της Γεωργίας εορτάζει τους νεομάρτυρες αυτούς στις 29 Μαΐου.

Μετά από αυτό το κύμα της δια του ξίφους πειθούς φάνηκε ότι όλα χάθηκαν. Οι Ατζάροι είχαν γίνει οπαδοί του «προφήτη». Όμως στα βάθη της καρδιάς τους παρέμειναν Χριστιανοί. Φορούσαν σταυρό, έβαφαν κόκκινα αυγά το Πάσχα και διατηρούσαν εικόνες στα σπίτια τους. Έφτιαχναν επίσης το μτσάντι, ψωμί μ' ένα σταυρό στην επιφάνεια.

Στα 1878 η επαρχία της Ατζαρίας κατακτήθηκε από τη τσαρική Ρωσσία μετά τον ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1877-78. Τότε πολλοί Ατζάροι, μέλη της άρχουσας τάξης μετανάστευσαν στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Στα 1921 όταν η Γεωργία εντάχθηκε στη ΕΣΣΔ η Ατζαρία λόγω των πολλών σουννιτών μωαμεθανών ανακηρύχθηκε σε ΑΣΣΔ (δηλ. αυτόνομη σοβιετική δημοκρατία) εντός της σοβιετικής δημοκρατίας της Γεωργίας.

Όταν εξέλιπε το αθεϊστικό καθεστώς των σοβιετικών «ωσεί χωους ον εκρίπτει ο άνεμος από προσώπου της γης» (Ψαλμ. α' 4) τότε η Ατζαρία, της οποίας οι κάτοικοι είναι γεωργιανοί και μιλούν μια διάλεκτο της γεωργιανής γλώσσας, αυτοανακηρύχθηκε σε ανεξάρτητη δημοκρατία με επικεφαλής το μωαμεθανό Ασλάν Αμπασίτζε, που κυβέρνησε δικτατορικά ως τα 2004. Τότε η περιοχή επανεντάχθηκε στη δημοκρατία της Γεωργίας ως αυτόνομη περιοχή με πρόεδρο τον Λεβάν Βαρσαλομίντζε.

Η πλειοψηφία των Ατζάρων, και συγκεκριμένα το 75%, δήλωσαν μωαμεθανοί στην απογραφή που έγινε στα 1991. Όταν στα 2006 έγινε ξανά απογραφή οι στατιστικές έβγαλαν ότι το 63% του πληθυσμού δήλωσαν τώρα Ορθόδοξοι Χριστιανοί! Κι όταν στα 2013 η απογραφή επαναλήφθηκε το 75% βρέθηκαν Ορθόδοξοι!!!

(συνεχίζεται)